

[Ritt Bjerregaard]

af energiforsyninger udefra, de er valutabesparende, de er i visse henseender forureningsfrie, . . . og de er beskæftigelsesfremmende«, alt sammen gode argumenter for at satse noget mere på disse energikilder. Men det lægger redegørelsen ikke op til. Der siges godt nok disse pæne bemærkninger som citeret ovenfor, og deres ubestridelige fordele fremhæves, men der satses ikke på at videreudvikle disse energikilder. Ser vi på de penge, der er afsat til forskning, ser det ikke godt ud. Ganske vist siger handelsministeren s. 73 i redegørelsen, at det i 1979 forventes, at der til forskning omkring alternative energikilder vil blive brugt ca. 30 pct. af den samlede bevilling til forskning og udvikling vedrørende energi. Men hvad med 1980? Her har handelsministeren ingen bemærkninger, men tallene, som i øvrigt oplyses et helt andet sted i rapporten, nemlig s. 90, siger, at der i 1979 skal bruges 59,9 mill. kr. til forskning i de alternative energikilder, altså de ca. 30 pct., jeg før omtalte. Det giver mulighed for en reel indsats.

For 1980 er tallet helt anderledes, det er faldet til 16,2 mill. kr.; det vil sige godt 10 pct. af den samlede energiforskningsbevilling. Der er ikke noget at sige til, at handelsministeren ikke har villet prale med dette tal, som naturligvis er for lavt. Til sammenligning kan det oplyses, at der for 1980 er afsat 66,4 mill. kr. til forskning vedrørende kerneenergi, svarende til knap halvdelen af den samlede energiforskningsbevilling. Der kan også her være grund til at jævnføre med EF, der nu også er gået langt mere aktivt ind i forskningen omkring de alternative energikilder.

Socialdemokratiet ønsker en omhyggelig drøftelse af disse forhold under udvalgsarbejdet. Vi deler i øvrigt handelsministerens opfattelse af det ønskelige i, at dansk industri går ind i disse projekter. Vi mener også, at et af midlerne hertil kunne være, at der gennem støtte til forbrugerne åbnes mulighed for allerede nu at starte en mindre serieproduktion af de mest velegnede anlægstyper, for at bruge handelsministerens egne ord.

Når socialdemokratiet har ønsket at trække de vedvarende energikilder stærkt frem, skyldes det, at de synes at hænge så godt sammen med dansk erhvervslivs struktur. Navnlig i forhold til andre og nyere former for energiproduktion er det sandsynligt at en

udvikling af de vedvarende energikilder vil rumme store fordele for vore mange små virksomheder, og jeg er da også vidende om, at Organisationen vedrørende Vedvarende Energikilder har indledt et samarbejde med Dansk Smedemesterforbund og Håndværksrådet. Det lyder lovende, og det tror jeg også vil interessere handelsministeren.

I øvrigt synes de vedvarende energikilder også at passe særdeles godt til dansk mentalitet. Det er energiformer, der kan overskues og forstås af den enkelte.

For socialdemokratiet er det derfor vigtigt, at vi bruger mere tid og kraft, også økonomisk, på at udvikle disse anlæg; det være sig biogasanlæg, solvarmeanlæg, jordvarmeanlæg eller vindkraftanlæg.

Et flerstrengt energisystem omfatter også a-kraft, og her henviser handelsministeren til regeringsaftalen fra Marienborg, der sagde, at regeringen inden udgangen af 1980 forventede gennem undersøgelse af mulighederne dels for samarbejde med andre lande, dels for deponering i den danske undergrund at få afklaret mulighederne for en forsvarlig opbevaring af højradioaktivt affald.

Siden denne erklæring har der været ulykken på Tremileværket i Pennsylvania. Til alt held lykkedes det at undgå den helt store katastrofe.

Det var oplysende ved et samråd i miljøudvalget i går at høre, at regeringen nu sammen med svenskerne har sendt en delegation til USA for at drøfte Tremileulykken, og at regeringen vil overveje konsekvenserne i forhold til Barsebäckværket. Senest den 3. maj vil der foreligge en ny rapport, som giver regeringen mulighed for sammen med andre overvejelser at vurdere sikkerheden ved værket, om det er nødvendigt at anmode den svenske regering om at lukke værket, om kapaciteten af sikkerhedsgrunde bør nedsættes til f. eks. 60 pct., om værket kølesystem skal ændres, eller om værket kan fortsætte og vore beredskabsplaner skal forbedres, for blot at nævne nogle af de spørgsmål, som regeringen må overveje.

Socialdemokratiet har ikke afklaret sin stilling til a-kraft. Den har været drøftet på adskillige årsmøder, og på mødet i 1976 udtalte partiets formand, Anker Jørgensen, her citeret efter Vor Politik, oktober 1976:

»På hovedbestyrelsens vegne kan jeg sige, at partiets ledelse vil være indforstået med,